

очевидецъ на станалото, никой не знае кждѣ се дѣла тази плоча¹⁾.

И тъй, до тукъ ние сме все още прѣдъ едно незаселено пространство около Дебоя, бидейки заобиколенъ съ гора и очевидно съ пѣть край него, идящъ отъ Ново-Село, а главенъ пѣть отъ общия входъ на днешния Сливенъ за устието на Селището и отъ тамъ за Демиръ-Капия. Друга става физиономията на това пространство, което малко слѣдъ срутването на срѣднѣвѣковния Сливенъ и населването му съ турци, вече като ново заселище подъ името Енидже-Кариеси, почва да се заселва съ българи, голѣма частъ отъ които сж били срѣднѣвѣковни сливенци, които се връщатъ въ огнищата си слѣдъ утихването на потрѣситѣ и заправятъ новъ Сливенъ край пепелнитѣ останки на стария. Тоя моментъ е важенъ, защото е свързанъ и съ войнишкото начало на града ни прѣзъ робството. Връщането на срѣднѣвѣковнитѣ сливенци край старитѣ си огнища не е станало безъ съдѣйствието на турската властъ. Напротивъ, послѣдната ще се е разпоредила за подновяването на единъ старъ, промишленъ центъръ, като е привличала разпиляното му население съ обдаряване на разни правдини, отпущане безплатни земи за поселване и освобождаване отъ всѣкакви данѣци за нѣколко години подъ редъ²⁾. Тѣй се подновяваха и пораждаха много нови

1) Сигурно е станала на парчета, или ще е послужила за турска надгробна плоча. До скоро край турскитѣ гробища и джамии имаше голѣми, дебели плочи, подъ които даже и християни сж се прѣпѣхвали рано сутрина за лѣкуване отъ нѣкои болести. И до днесъ Дебоятъ е закритъ за широката публика, тѣй като е варденъ отъ караулъ. Даже английскитъ полковникъ Уилсънъ, който е дошелъ съ мисия въ Сливенъ прѣзъ 1880 г. съ голѣми мъжки е извоювалъ позволение да надникне прѣзъ прозорцитѣ на Дебоя.

2) Брокеръ въ 1433 г. (15 мартъ), излизайки отъ Пловдивъ въ западна посока, пише за зараждането на двѣ села върху мѣста, които по-рано сж били обрасли съ обширни гори (дълги 16—20 мили). Понеже тамъ върлували много разбойници, турскитѣ власти обявили, че който засели това мѣсто ще се радва на правдини. Поселенитѣ тукъ сж били все българи. Ако разгърнемъ началнитѣ страници на историята на много отъ заселищата ни, датиращи отъ робството, ще намѣримъ сжщата колонизаторска турска система. Тя горѣ-долу отговаря и на българската, дѣто пограничнитѣ гарнизони и излѣзлитѣ отъ дѣйствителна служба легионери играяха важна заселищна роль.